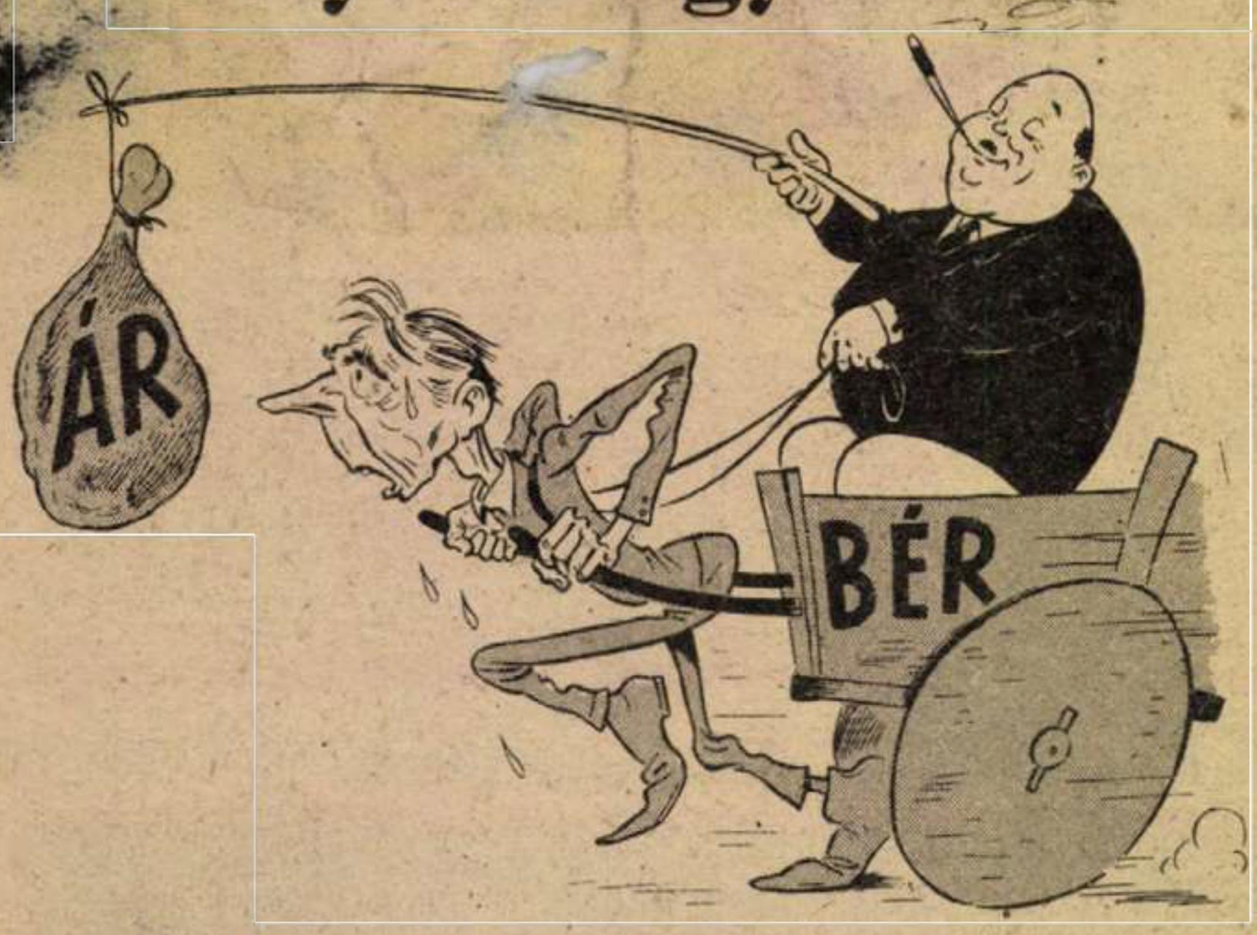
Ára 200.000 pengő

Ludas Matyi

II. évfolyam, 12. (44.) szám. **SZATIRIKUS HETILAP** Budapest, 1946 március 31.

Helyzetmagyarázat

AMELYHEZ NEM KELL BŐVEBB MAGYARÁZAT.

Dulin Jenő belügyi államtitkár helyreigazító nyilatkozata

A *Ludas Matyi* legutóbbi számában közölt egyik rajzunk mottójában kivonatot adtunk a *Szabad Nép* leleplező riportjából, amely *Rév Erzsi* revűszubrett és meghitt ismerőse, *Graumann* Viktor konzervgyáros, valamint húsztagú díszes láncoló társulatának üzelmeit ismertette. Megírtuk itt azt is, hogy

a láncoló konzervgyárost a toloncba vitték ahonnan Dulin Jenő államtitkár úr telefonon kiszabadította.

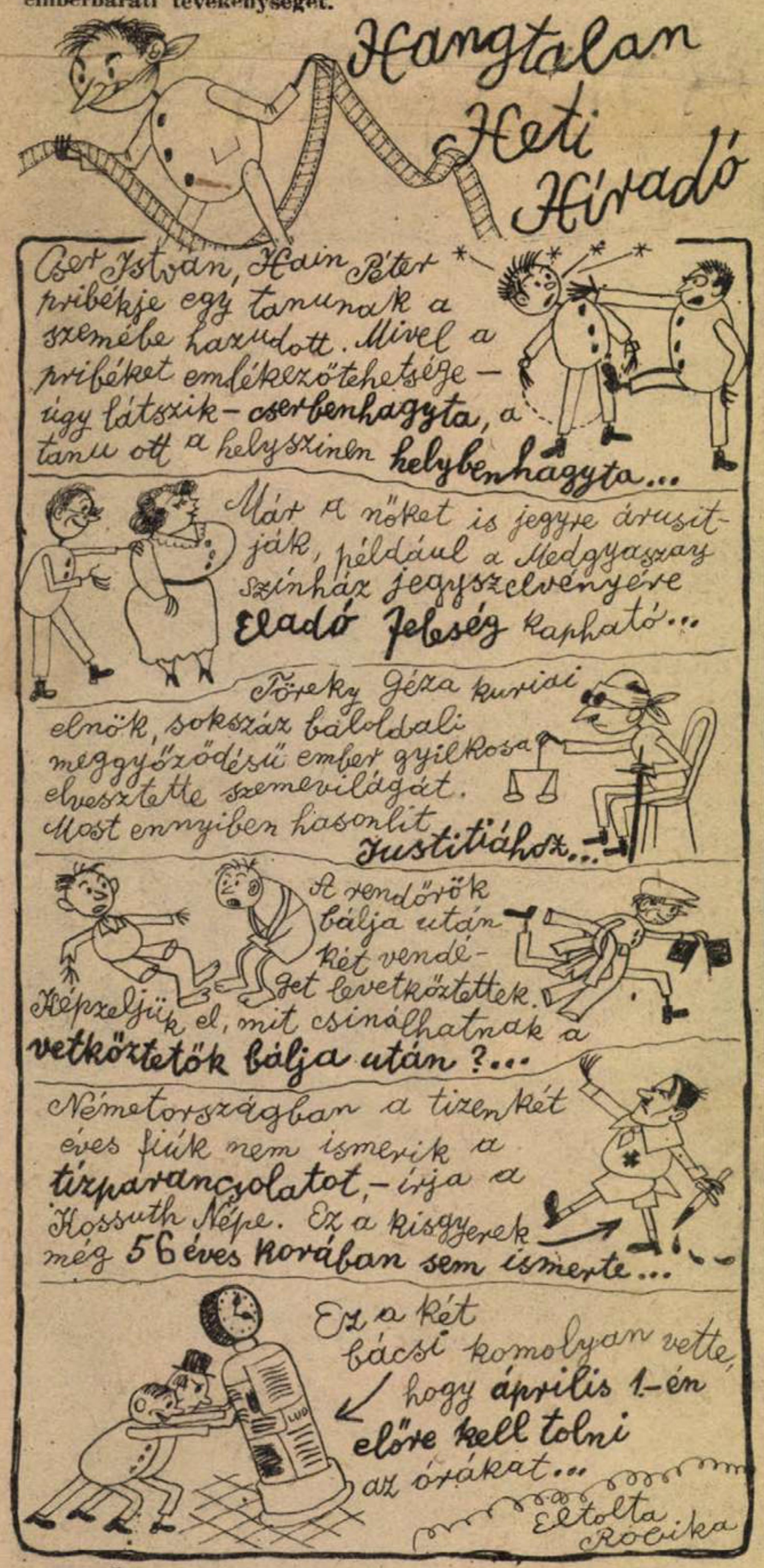
Ezzel kapcsolatban úgy aposztrofáltuk *Dulin Jenő* államtitkár urat, hogy testvére *Dulin Eleknek*, a hírhedt fasiszta sajtófőnöknek.

Dulin Jenő államtitkár úr most nyilatkozatot juttatott hozzánk, amelyben *a láncoló Graumann konzervgyáros kiszabadításával kapcsolatos*

összes állításainkkal szemben

kijelenti, hogy *nem testvére* Dulin Eleknek.

Annál nagyobb örömmel adunk helyet Dulin Jenő nyilatkozatának, mert lapzártakor értesültünk, hogy a Graumann-féle társaság ellen újabb nagyarányú cigaretta-panama miatt eljárás indult s így az államtitkár úr nyugodtan folytathatja tovább emberbaráti tevékenységét.

Műtét után estefelé...

Két nyilas úr találkozott
Egymás kezét rázták:
„Mibe került, hogy vallását
Megkozmetikázták?"

„Tíz dollár volt, jó testvérem,
Az árak felhágtak..."
„Nékem húsz volt! A felcserek
Csúnyául levágtak..."

Áprilisi előlegünk

— *Alaposan beugrattam április elsején a felségemet...*

— *Na?*

— *Tudja, kisbabát várunk. A kilencedik hónapban van.*

— *Na és?*

— *Reggel azzal ébresztettem fel, hogy megvan a gyerek.*

Nincsen öröm üröm nélkül...

— Nézd csak! Kihúzták a sorsjegyemet.

— Nagyszerű! Siess a pénzért...

— Hány óra?

— Félegy.

— Akkor nem megyek érte. Lejárt a villamosjegyem.

Vendéglőben

— Mibe kerül egy pár debreceni?

— Egymillióhatszázezer pengő.

— Van maguknak képük?

— Kérem, a műkereskedés a szomszéd házban van...

Kép szöveg nélkül

Hajh, hajh...

— Olvasta? Felére csökkent a Kossuth-híd forgalma...

— Rémes. Már a hidak is rosszul mennek...

Kár haszonnal jár

— *Nem értem, hogy tudta úgy megszedni magát ez a Csepacsek. Hiszen még beszélni se tud rendesen, csak dadog a szerencsétlen.*

— *Éppen azért. Mindent adópengőben számít és mire kinyögi a vevőnek az árakat, addigra az adópengő feljebb megy.*

E HETI SZÁMUNKAT ÍRTÁK ÉS RAJZOLTÁK:

Aranyos Gusztáv, Bodó Béla, Byssz Róbert, Farkas Lujza, Gábor Andor, Gergely Miklós, Gerő Sándor, Heves Ferenc, Hidvéghy Ferenc, ifj. Hont Ferenc, Kaján Tibor, Kertész Endre, Lovászy Márton, Pályi Jenő, Pártos Jenő, Sándor Károly, Shwott Lajos, Szegő Gizi, Szűr-Szabó József, Tabi László, Török János, Vasi

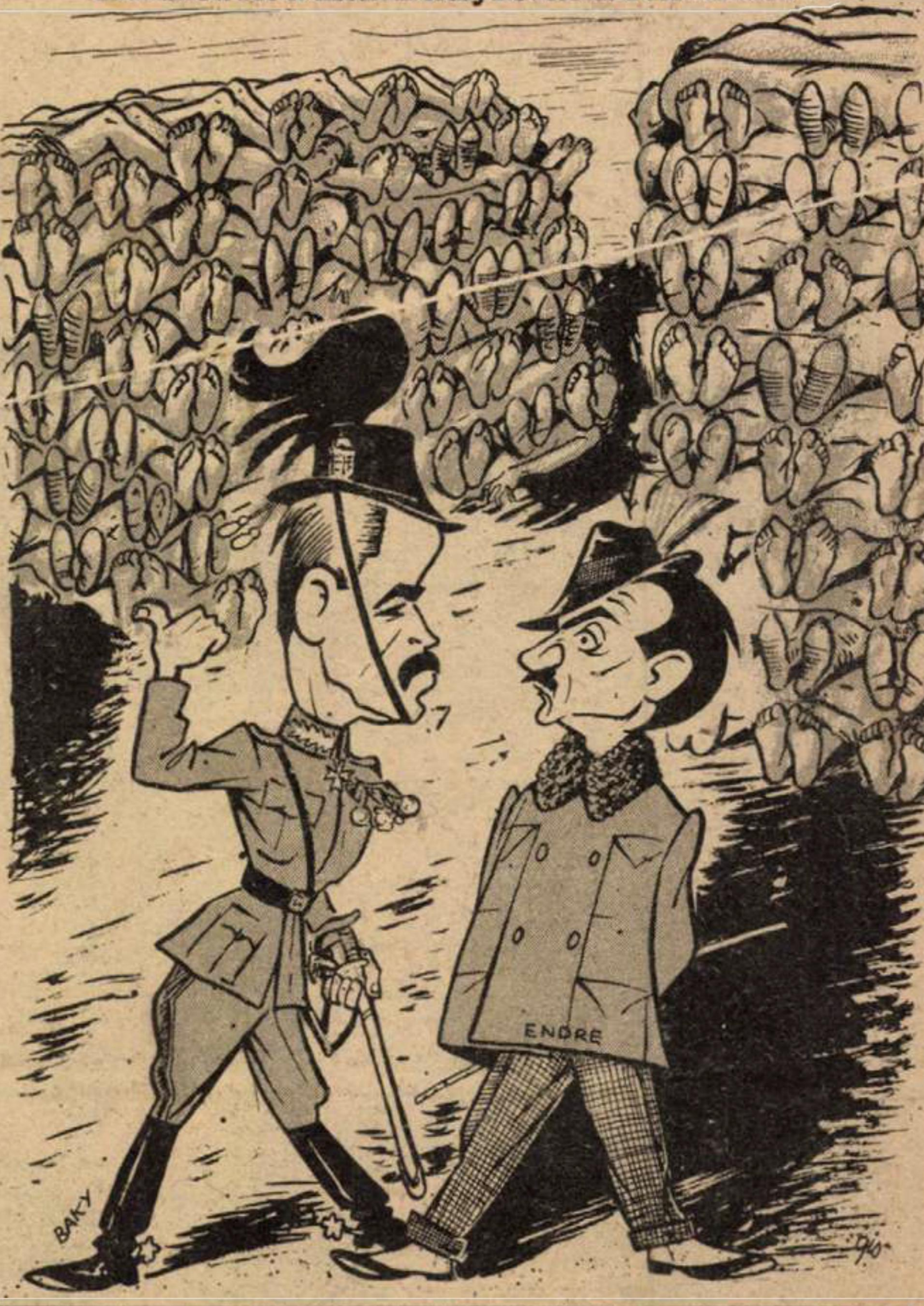
Ma két éve:

Péntek, 1944 március 31

UJ MAGYARSÁG

FELELŐS SZERKESZTŐ: MILOTAY ISTVÁN

A kormány öt rendeletben a fajvédelmi törvény alapján intézkedett a zsidók helyzetének rendezéséről

A 7 legennivalóbb vicce

Sötét Ödön betér egy körúti kávéházba.

— Mondja kérem — kérdi a hajlongó pincértől — razzia *előtt* vannak, vagy *utána?*

— Előtte.

— Akkor hozzon egy *hirtelensültet.*

Gólya Gabiné és a Kalóriapénz

Gólya Gabi kiragasztott egy cédulát a Cheops-piramisra:

ELCSERÉLNÉM ÖSSZKOMFORTOS, KÜLÖNBEJÁRATÚ EGYIPTOMI FÉSZKEMET HASONLÓ FÉSZEKRE MAGYARORSZÁGON ÁLLÁSVÁLTOZTATÁS MIATT SZÁZ DÖGLÖTT ADÓBÉKA RÁFIZETÉSSEL.

A bőkezűségnek meg volt az eredménye: Gólyáék pár nap múlva már indultak is Magyarországra.

Gólya Gabi hamarosan állást is kapott: kifutó lett gyerekkocsiüzletben. Nagyon meg volt elégedve az állásával.

— Teljes ellátást kaptunk — dicsekedett a feleségének. — A főnököm ideges ember és folyton kígyót-békát kiabál rám.

Egy darabig boldogan éltek, de egy szép napon Gabi főnöke közölte, hogy ezután pénzzel fogja megváltani az ellátást.

— Mit csináljak a pénzzel? — kérdezte búsan Gólya Gabi.

— Ez nem közönséges pénz — vigasztalta a főnöke. — Ez kalóriapénz. És egy millióst nyujtott át Gabinak.

Gólya Gabi szégyenkezve ballagott haza. Hogyne; eddig mindig kövér békacombokat vitt haza a feleségének, mit fog szólna szegény asszony, ha meglátja a milliós? Talán szívszélhűdést kap, amilyen ijedős teremtés...

Gólya Gabi szemlesütve lépett be a fészekbe, csőrében a millióssal. Gólyáné azonban, ahelyett, hogy elszomorodott volna, felujjongott, ahogy meglátta a milliós.

— Nagyszerű! Gólya vagy a lábadon, Gabikám! — örvendezett. — Úgyis éppen nagytakarítást akartam rendezni a fészekben!

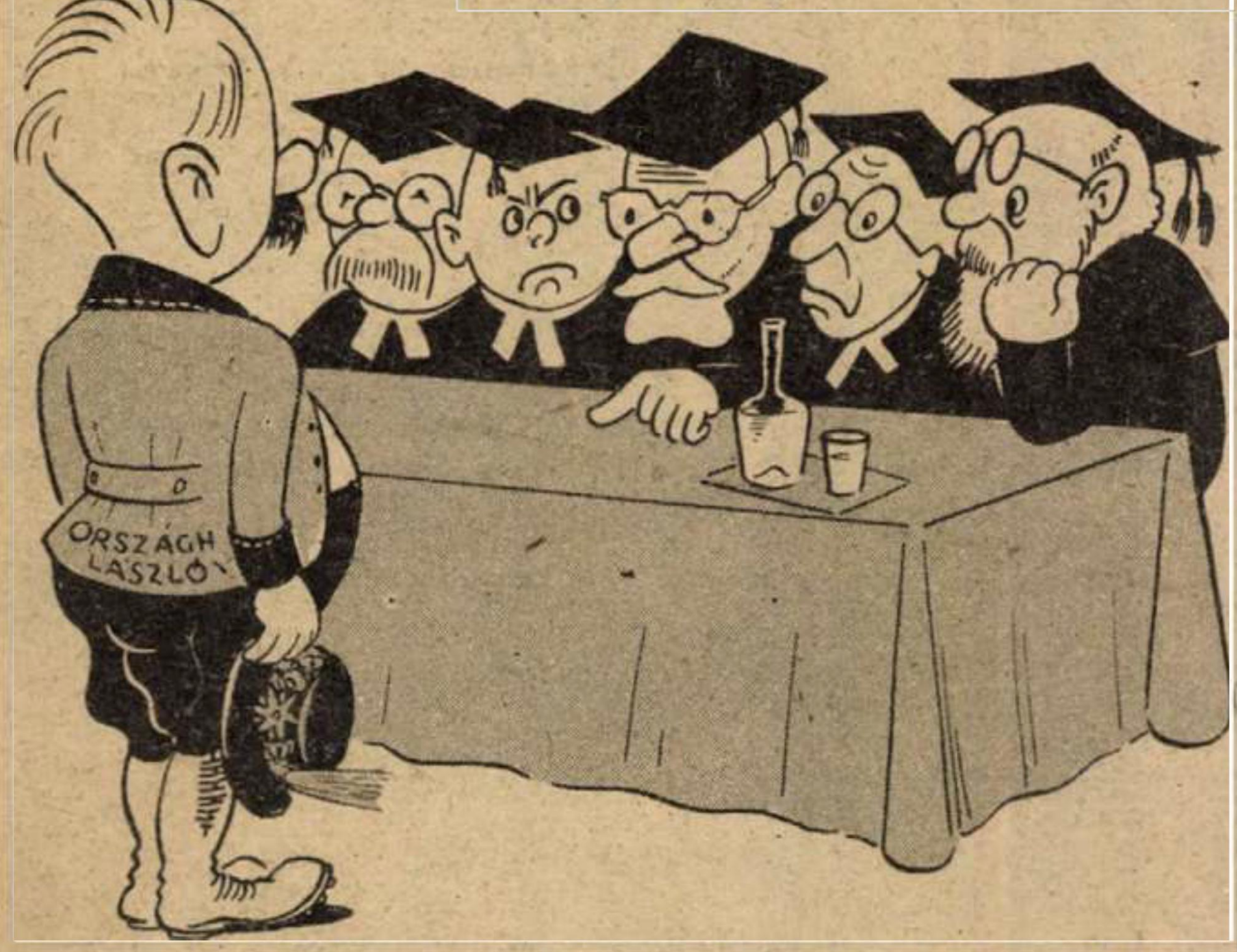
— Na és? — kérdezte Gólya Gabi. — Nem kapsz ezért egy kiló padlóviaszt sem!

— Persze, hogy nem — világosította fel Gólyáné. — De kitörülhetjük vele a fészkünket...

Csak a szemét!

(KÖZTISZTASÁGI ROVATUNK)

(Országh László professzor több mint egyéves Nyugaton való időzés után elérkezettnek látta a pillanatot, hogy hazatérjen és . . .)

— Mielőtt tanszékét elfoglalja, feleljen erre: meg tudja-e mondani, miért távozott a nyilasokkal olyan sürgősen Németországba s micélból maradt ott másfél évig?

— Meg.

— Akkor minek ide igazolási eljárás, kedves kollégánk? Foglalja el gyorsan a tanszékét!

Vágási tilalom

A politikai rendőrség letartóztatott négy nyilast, akik Palesztinába akartak kiszökni s ezért sebészi beavatkozással áttértek a zsidó hitre.)

Dövényi Nagy Lajos: Kádárkám, te szabadlábon vagy, miért nem mégy ki te is Palesztinába?

Kádár Lajos: Mennék én, Lajcsikám, de az „Ártatlanok" című színművem óta annyian utaznak rám, hogy félek, megint levágják egy darabomat.

Tavaszi sláger-tárlat

elképzelte: Pártos Jenő

Budán — este tíz óra után . . .

Nincs vége még! Nincs vége még!

Ezt a nagy szerelmet tőled kaptam én!

Szép esténk lesz, Ha egyszer majd megöregszünk . . .

Hulló falevél . . . sárgult falevél.

Hiába menekülsz, hiába futsz, A sorsod elől futni úgyse tudsz.

Mindig az a perc a legszebb perc, Mit meg nem ád az élet . . .

Vannak pillanatok néha az ember életében — Mit nem felejt el többé sosem!

Maga rég nem lesz a világon...

A Ludas Matyi eredeti cowboy-regénye

TEXAS JIM KALANDJAI

Texas Jim bajban

Texas Jimnek szőke haja volt, három revolvere és acélos pillantása. Egyetlen gyengéje volt csupán: az elméje. Így eshetett meg, hogy beleszeretett a fekete Minnie Champash-ba. Minnie azonban rátarti lány volt.

— Bizonyítsd be, hogy igazán szeretsz — mondta Jimnek. — Hajtsál végre valami lehetetlen feladatot.

— Verekedjek meg ötszázhatvankét fegyveres emberrel, puszta kézzel? Tanítsak meg furulyázni egy éhes berberoroszlánt? — lihegte Jim.

— Az mind semmi — biggyesztette el a száját Minnie. — Valami lehetetlent! Élj meg például egy napig Budapesten a fizetésedből.

Jim elsápadt, életében először. De férfi volt; indult.

Borzalmas pillanat

Jim remekül tudott bánni a lovakkal; öt perc alatt felvétette magát mr. Foenoeck-kel boltiszolgának. Mr. Foenoeck faggyúgyertyát, dollárt, fontot és aranyórát árult a Körúton. Szombaton mr. Foenoeck hátulról, orvul rávetette magát Jimre és három kék bankót nyomott a markába.

— A fizetése — mondta és Jim veséjében megfagyott a velő.

A charnocky coffaak támadása

Jim összeszedte magát. Minnie fekete hajára gondolt és elindult a Charnock-ba, amelyről szörnyű történetek keringtek akkoriban. Azt mesélték, hogy a charnocki Arushok nemcsak megskalpolják áldozataikat, mint a seminolák, hanem a bőrüket is lenyúzzák. Amint belépett, az egyik coffa nekiugrott és fejbevágta őt egy árral, amitől elkábult. Erre hatan vetették rá magukat, hogy kiszedjék a zsigereit.

— Uff! — üvöltözték. — Csak a fejit! Csapjunk hozzá még háromszázat! Dögöljön meg a Vasharloo!

Jim Minniere gondolt és erejének utolsó maradékával kiugrott a charnockból. Még sokáig fülében csengett az örjöngő coffaak „Kaithmillio az alma!" diadalordítása.

Borzalmak a prérin

— Gyerünk a prérire! — mondta Jim dacosan. — Ahol a férfiak még férfiak.

Belépett a Préri kávéházba. Itt csupa hétpróbás, talpig férfi volt valóban. A délceg Pete Yampetz éppen most vetette ki a lasszóját egy tétel szacharinra, de elkésett, mert a szilaj Jack Swindler az utolsó pillanatban ledurrantotta öt húsz dollárra. Toolay, a sheriff odalépett Jimhez és egy adag romlott kaszinótojást szegezett Jim mellének.

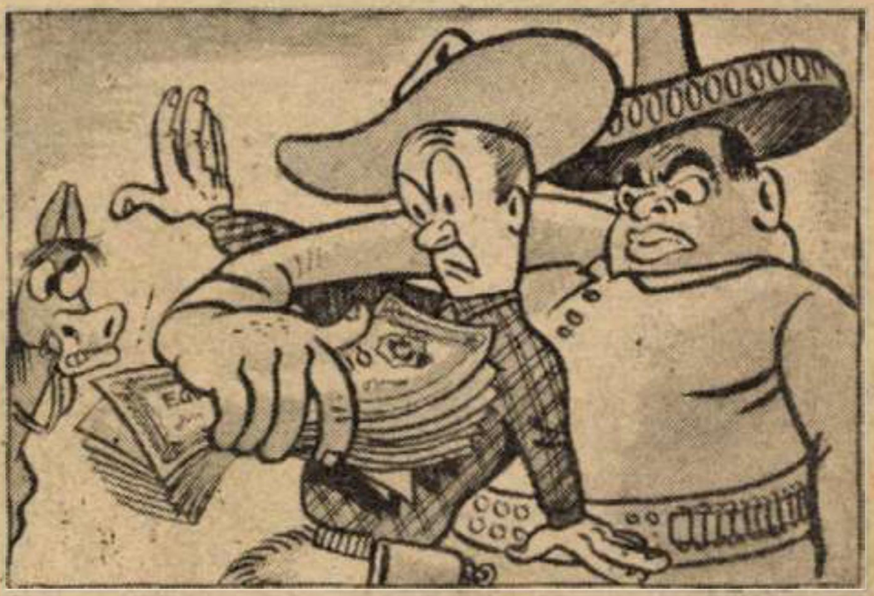
— Háromszáz fitch — mondta kifogástalan angolsággal és a szempillája se rezdült meg.

Jim hirtelen felborította az asztalt, mögéje ugrott tüzelőállásba és gyors egymásutánban hat lövést adott le Coltjából, amelyet Bessienek becézet;; de a főnök csak röhögött.

— Azt hiszi — mondta sátáni gúnnyal —, megijedünk ettől az izétől? Mi még a gazdasági rendőrségtől se félünk!

Jim fejest ugrott a kirakatablakba.

— Máskor óvatosabb leszek — fogadkozott.

Borzalmak mindenütt

Most már filmszerű gyorsasággal peregtek az események. Jim mindkét kezében egy-egy töltött Colt-tal ment a félelmetes Nagy Coeroothon; de minden óvatossága hiábavaló volt. Minden bokorból egy-egy vad Kereshkedoe lesett rá. Egy félkilós Soya Colbaast dobtak eléje, amitől Jimnek el kellett fordítania a fejét, ekkor révetették magukat és beráncigálták egy bokorba, ahol a kezébe nyomtak egy pár csirkét és egy doboz szacharint és leráncigálták a ruháit.

— Ezért megfizetek — mondta Jim.

— Pénz nem kell — mondták megvetően a Kereshkedoek. — Inkább hozzon még egy pár zoknit.

Happy end

Jim Minniehez lépett. Az kitárta karjait.

— Sikerült, drágám? — lihegte. — Visszajöttél?

— Vissza — mondta Jim.

— Ez minden? — zokogott fel Minnie. — Más közölnivalód nincs?

— De van — mondta Jim.

— Mondd! — csillant fel Minnie könnyes szeme.

— Aranyat, dollárt, fontot, törtaranyat veszek — mondta Jim mélyen a lány szemébe nézve.

Ebből még ma is halnak, ha meg nem éltek.

Gergely Miklós

Ezt a mázlistát!

— Mit szól hozzá, ötvenkilós csomagot kaptam Amerikából!

— Óriási! Mi volt benne?

— Szén.

Borcsa,

akiről perének szerdai tárgyalásán Gyöngyösi Nándor — az Ujságíró Szövetség főtitkára, a per politikai ügyésze — kiderítette, hogy egyenruhát akart csináltatni az ujságírók részére. A jó Mihály azzal védekezett, hogy ez nem volt szükséges, mert az általa deportált 54 ujságíró közül egyen ruha *volt.*

Igazi mintagazdaság

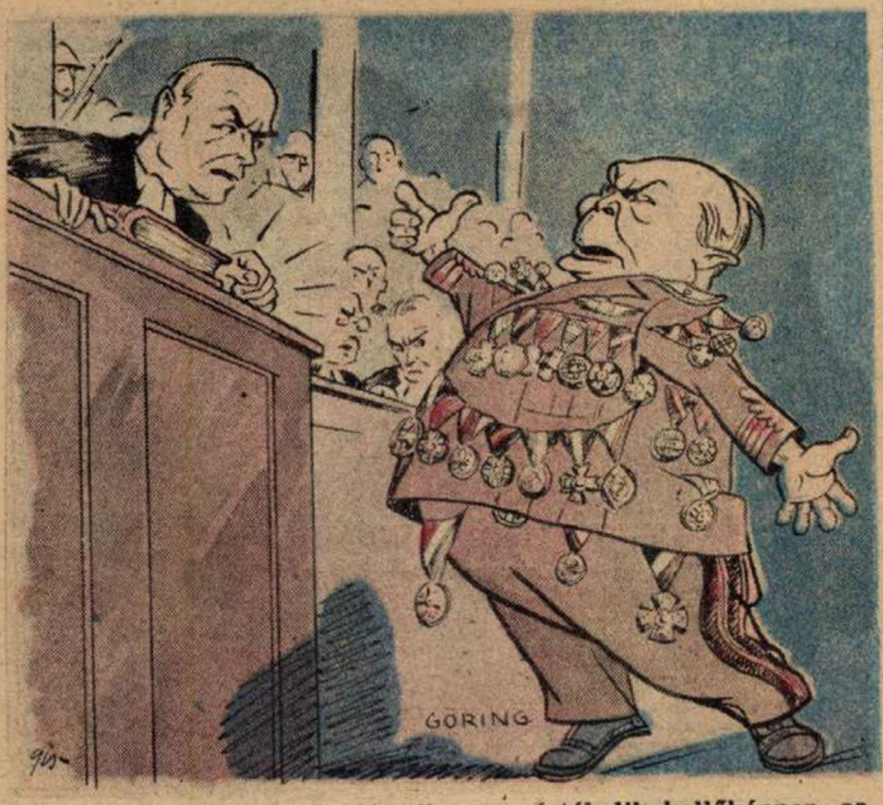

Jobbszárnyassy főintéző: Kedves Baromffy, ügyeljen a kacsáinkra. Időnkint néhányat felrepíthet közülük, csak vigyázzon, hogy le ne lőjék őket!

Tavaszi szántás

Az egyetlen megoldás

(Göring fennhéjázóan és modortalanul viselkedik a nürnbergi per tárgyalásán.)

Göring: Maguk, úgylátszik, nem értékelik kellőképpen az elsőrangú fasisztákat. Ha sokat ugrálnak, kérni fogom, hogy tegyenek át a demokratikus magyar Népbíróság elé.

Jó étvágyat

— Olvasta? Háziállatokat kér az Állatkert igazgatója.

— Irígylem. Én meg tudnék enni egy elefántot is...

Változat egy régi népdalra

Akár hiszik, akár nem, ez egy régi-régi magyar népdal, amelyet egyetlen betű változtatás nélkül közlünk.

Kolozsvári Borcsa elment a vásárra
Bölcsőt vásárolt a kisfia számára,
Aludj édes fiam, szívem szép virága,
Ugyis szerelemből jöttél a világra.

Ehhez a változathoz pedig nem kell magyarázat.

Kolosváry-Borcsa most megy a vásárra,
Védbeszédet ír a saját szakállára,
Hazudj édes fiam, — ki hisz ennek máma, (hisz)
Gömbös nyomására jöttél a világra.

Hidvéghy Ferenc:

Regős ének

az életfogytiglan elítélt

Hóman Bálint

ügyében

Énekelhette volna egy mentőtanu a sok közül

Nem írom pennával,
Fekete tentával,
De szablyám élével,
Pártom jobb szélével
A Hóman Bálint úr
Sok érdemét.

Máig sem értem én,
Ezért is kérdem én,
Mért vonták perbe őt,
Rossz hírbe verve őt,
A derék Bálintot,
A nagy tudóst?

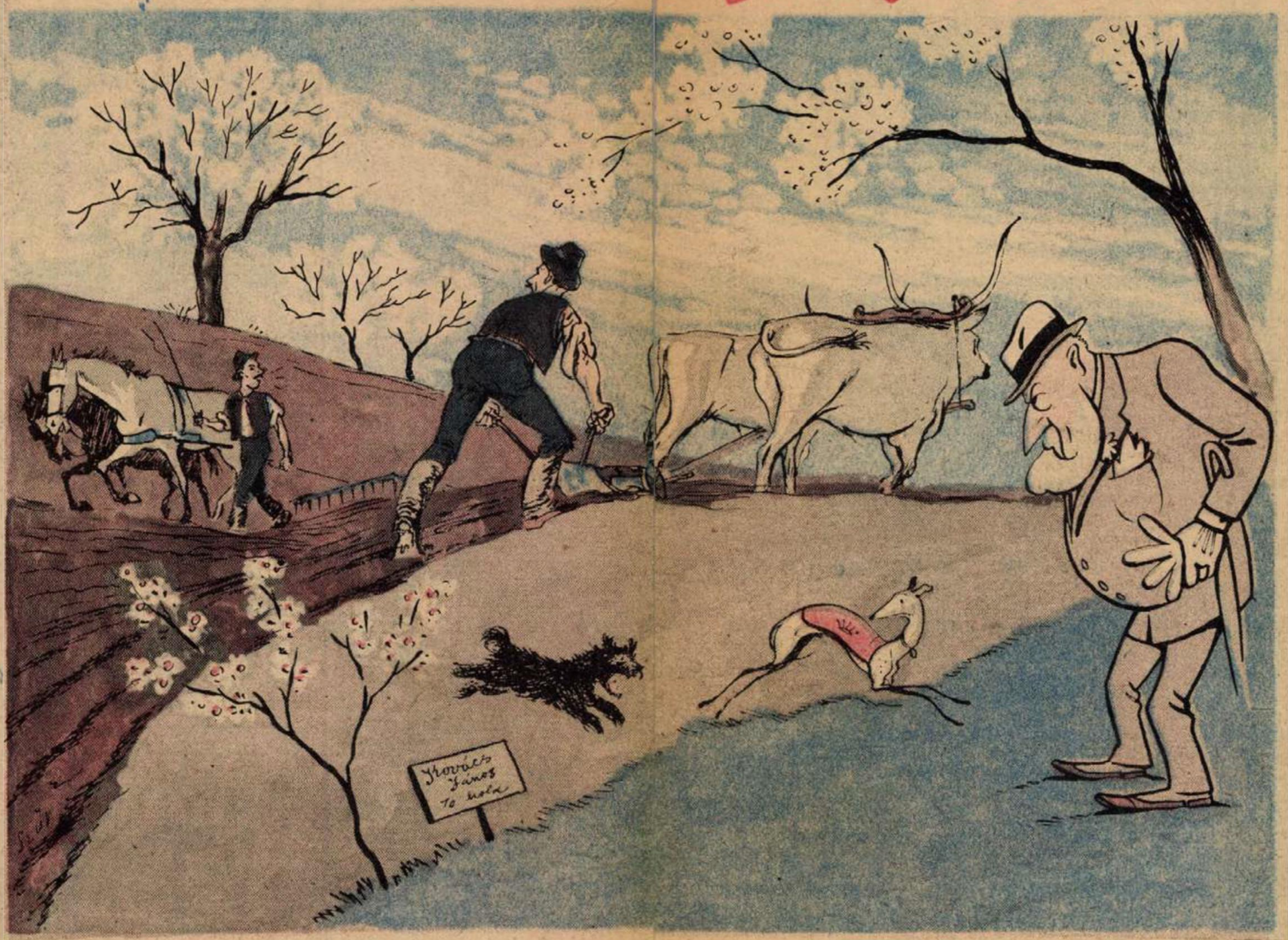
Súlya volt mázsa tán,
Nincs is ma mása tán,
Bölcs volt a szelleme,
Ritka a jelleme,
S lefőzte Flaviust
Pocak terén.

Nézzünk csak szerteszét:
Dícsérik életét
Tanárok, dirik is,
Sőt, Simon Hirig is,
Akinek atyai
Barátja volt.

Kultúrát letarolt,
Németet felkarolt
S hirdették énekek:
Ő adta Némethet
Nemzeti Színházunk
Nagy dirijét.

De ez csak mazsola,
Mondhatná Bassola
Jó államtitkárunk
S mi máris diktálunk
Pótmentővallomást
A Hómanért.

Mert bűn őt bántani,
És bajba rántani,
Nyugdíjba küldhetnék,
De ha leültették,
Tegyenek bársonyos
Széket alá.

Szántják már a magyar földet. Rajzolóművészünk ceruzája alatt életrekelt a barna föld, a zöld lomb s a kék ég. Rajzolt egy parasztot is, azután még egyet, hogy beszélhessenek egymással s ezzel **akció** legyen a képben. S végül odarajzolta régi ismerősünket is, hogy a két parasztnak legyen miről beszélnie. S ezzel **reakció** is lett a képben.

Nagyszabású vízalatti szervezkedés

Nagyszabású vízalatti szervezkedésnek jutottak nyomára az egyik budapesti uszodában. A dolog úgy történt, hogy *Malcsák* Benő és *Kacsirek* Dezső arra szervezkedett, hogy megcsipik a víz alatt Nyavalyek Mancika úrhölgyet.
A sötét jobboldali aknamunka sikerült, mert a két elvetemült merénylő valóban megcsipte fenti úrhölgyet a jobboldalán.
A csípés a hölgy dereka táján történt, így szerencsére másnap már körülbelül kétszázan a nyomára jutottak a dolognak.

Noteszlap — Széchy-Mező 1946 márc. 28.

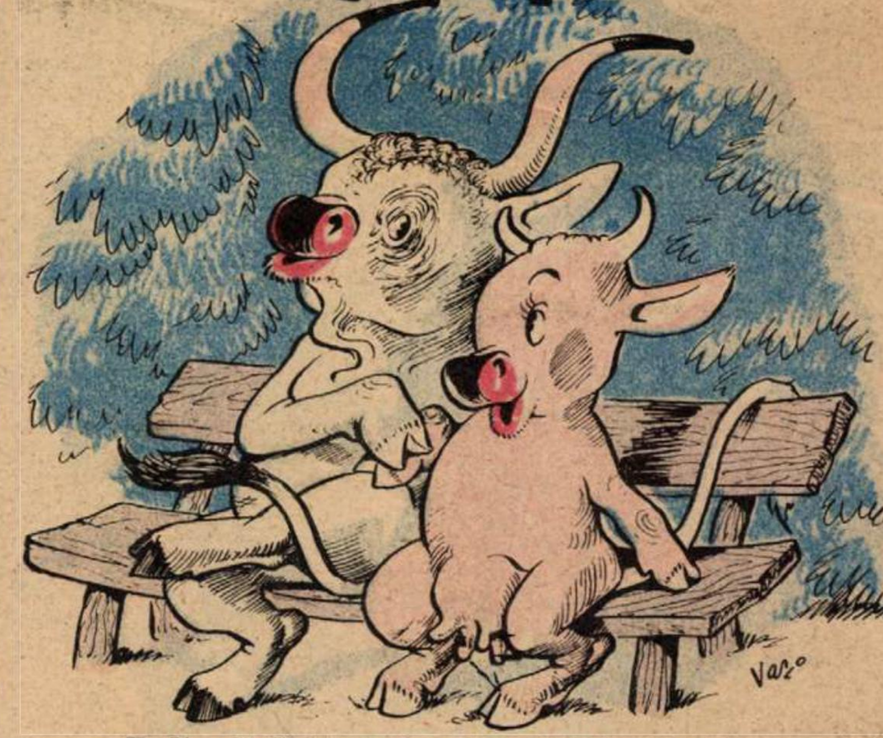
Érthetetlen, hogy a Népbíróság folyton szabadlábra helyezi a fasisztákat s a létszám mégsem csökken.
No persze! A bírói és ügyészi kar kimeríthetetlen utánpótlást jelent.
L. M.

Taszajtó Nagy Gergely esete a házkutatással

— *Keresik mán megen Pesten a fasiszta könyveket, Gergely.*

— *Hadd el, te Péter, nálam mán a mult héten keresték. Begyütt a kisbiró, a segéggyivel, oszt rámkajátott, hogy na vín bitang, hun vannak a fasiszta könyvek? Mondok szeliden, ejnye, ejnye mán, az az egy pofája van kigyelmednek, oszt azt is én fogjam be? Gyüjjenek velem, maj megmutatom, hun vannak a fasiszta könyvek, montam, oszt fővittem üket a kastéjjba, a Nyugati méltóságos úrhon. Kocsányon ült a szeme a kisbírónak, amikor látta, hová viszem. Remegett a lába, amikor kezet csókult az inasnak. Bementünk a könyvtárszobába, ott vót eppeg a Nyugati méltóságos úr. Aszondi mit akarnak jóemberek. Mondok fasiszta könyveket keresünk. Aszondi a méltóságos úr, nincs nekem fasiszta könyvem, jóemberek. Mondok a kisbírónak, nízze csak meg a könyvszekrényt. Aszondi ütet ne ugrassam, mer ü nem tud olvasni, aszongya maj a segéggye megnézi. A segéggyinek erre kidülledt a szeme, aszongya a marha mindenit magának Bálint, hát maga nem tud olvasni? Aszongya a kisbíró, nem lát, ölég, ha egyikünk tud. Aszondi a segéggye, csakhogy akkor egyikünkse tud, mer én meg azt hittem, hogy maga tud. Mondok no maj én segíttek, itt van mingyá egy fasiszta könyv, nézzék e, aszongya Harcom, írta Hitler Adolf. Aszongyaja kisbíró, észnél legyen kend Gergely, ha nehezire esik is, a nem fasiszta könyv, nem láttya, hogy piros a kötése? Erre nekigyürköztem oszt a markába pöktem a kisbírónak, mondok gyerünk, nízze meg a kisebbik szekrinyt, tanál ott majd ződ könyvet is. Erre osztán kigyütt a konferenciájájábu a Nyugati méltóságos, aszonta, de az ántiját, ahho ne nyújjanak, ott uccse tanálnak fasiszta könyvet. Mondok nem addig van a, megnízzük mi asztat is, mer ez a kötelessígünk. Aszongyaja Nyugati, csak a testemen keresztű. Mondok szelíden, arrú szo se lehet, nem mondom, ha soványabb vóna a méltóságos úr, de így nem, megcsinyájjuk mi azt maj valahogy a méltóságos úr teste nékű is. Aszongya erre a Nyugati, hogy úgy kirúg, hogy a lábom se éri a fődet s gyün nekem. Mondok e nem virtusos dolog méltóságos úr, csak nem fog nekemgyünni egyedül? De beszílhettem annak, te Péter. Akkor szépen leültettem ütet a székbe, nem történt neki semmi baja, csak a szék törött el, oszt montam a kisbírónak, hogy nízzik meg a szekrinyt. Nem teccett a dolog a kisbírónak, de azír megníztík. Nízik, nízik, osztán egyszerre pök egyet oszt aszongya, hogy piszkos egy ember kend, Gergely, megrágalmazta a mi szegény jó méltóságos urunkat, ujjan ártatlan az, akar a ma született báránka. Mondok hát nincs fasiszta könyv a kisszekrínybe? Aszongya nincs hát, piszkos rágalmazó, nízze meg a saját szemive, teli van az egísz kézigránátta meg bombáva...*

Marha probléma

— *Tudja, Csákó úr, hívnak az Állatkertbe, közben egy hentes is alkuszik rám feketén, de azt hiszem, inkább férjhez fogok menni.*

A 7 legszomorúbb vicce

— Borzasztó, hova jutunk... Ma vettem öt dollárt..!
— Na és?
— Dollárral kellett fizetnem.

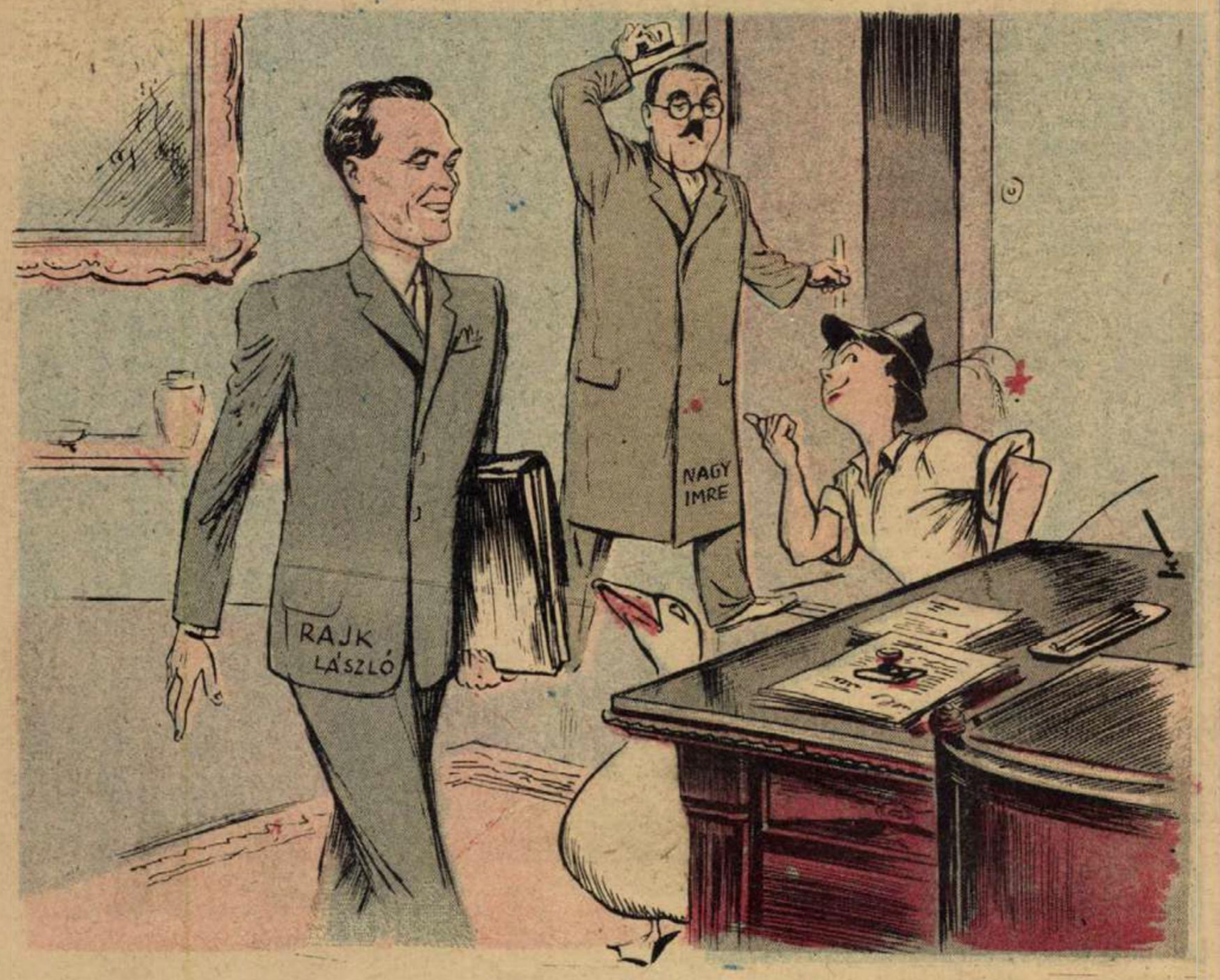
Ősz a tavaszban

Hervad már a ligetünk, díszei hullanak.

Az első gondolat

Ludas Matyi üdvözli a hivatalába lépő új belügyminisztert

L. M.: Remélem, kigyelmed nem lesz egy ilyen betiltós, mint akinek a helyére jött.

A Ludas Matyi szerkesztőségében

Trofák Jenő bemegy a szerkesztőhöz.

— Kérem vissza a nem közölt vicceimet, — mondja.

— Kéziratokat nem adunk vissza, — közli a szerkesztő.

— Érthetetlen, — lepődik meg Trofák. — Az én kézirataimat eddig még mindenütt visszaadták.

Más szemében...

Pregovácz sakkozik a kávéházban. Nyavalyek kibicel neki. Egyszer csak megszólal Nyavalyek:

— *Csak figyelem magát, Pregovácz úr... Másfél órája gondolkozik egy lépésen. Hogy tud ennyi ideig tétlenül ülni?*

Ügyészségi románc

— Hová avval a nagy csomaggal, Sötét úr?

— A sógoromnak viszek kosztot a fogházba.

— Annyira szereti a sógorát?

— Megállapodás van köztünk. Egyik héten én viszem neki, a másik héten ő hozza nekem.

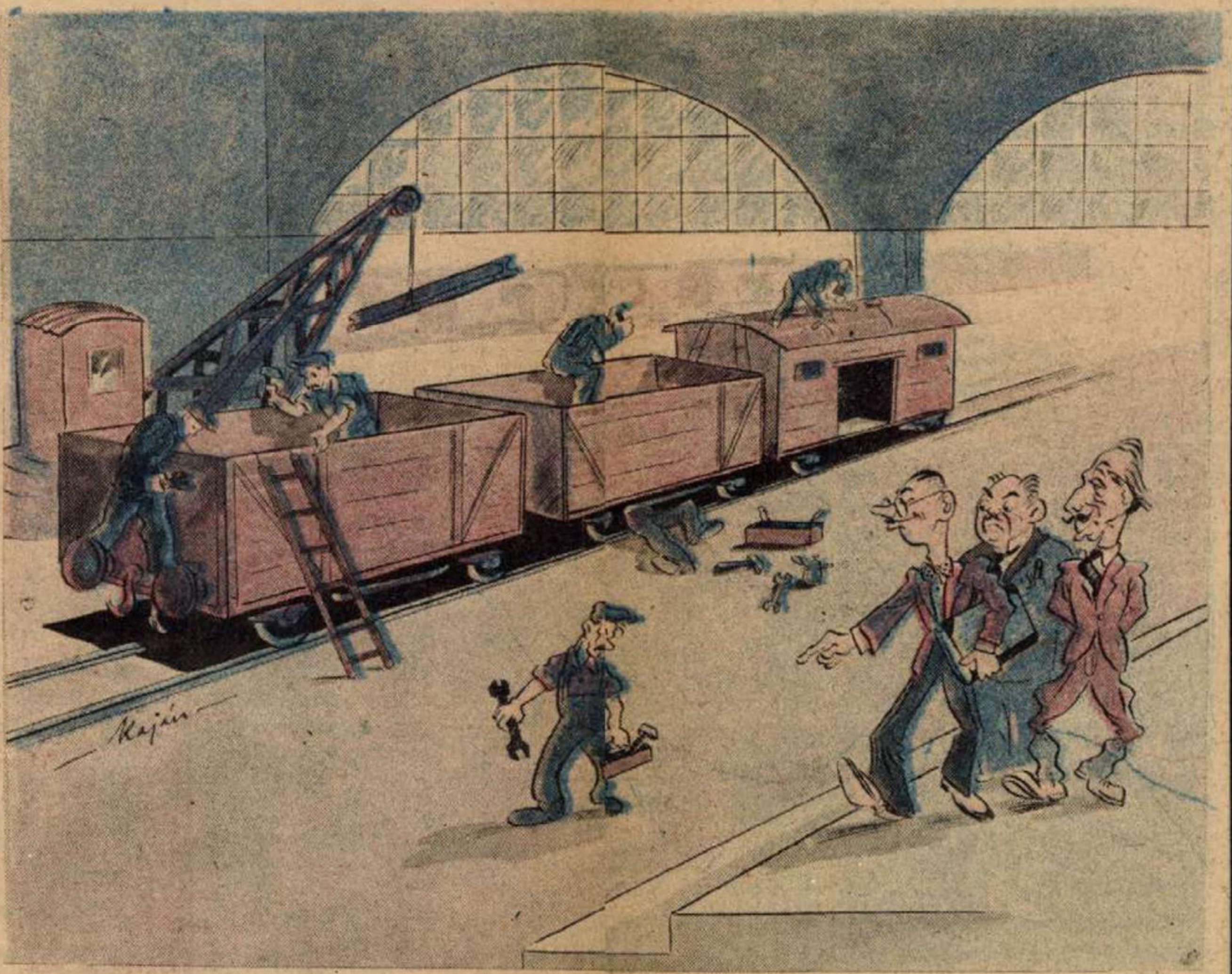
A naivitás csodája

— Mondja Kelemen úr... Miért hord maga március végén ilyen meleg bundát?

— Tudja, késő este járok haza és félek, hogy a tavaszi kabátomat leveszik rólam.

Élve hozzátok őket haza!

(Megírta a sajtó, hogy a győri vagongyárban csupa Nyugatról hazaszivárgott fasiszta tisztviselő működik.)

— *Kitartás, emberek, gyorsan ezekkel a vagónokkal, mert a többi testvért is ezekkel kell hazahozni Nyugatról.*

A tavasz dícsérete

— Csakhogy végre itt a tavasz, Retek úr. Milyen jó, hogy nem kell már fagyoskodni az üzletben.

— És hosszabbak a napok. Az ember napjában kétszer is emelheti az árakat.

Jó kritikus

— *Felejthetetlen filmet láttam tegnap!*

— *Miről szólt?*

— *Már nem tudom.*

Váci-utcán, Váci-utcán...

— Tudja — mondja a szépasszony, amint véletlenül találkozom vele a Váci-utcán — lezárják a villanyt, még későbben a gázt is lezárják.

— Most hova rohan?

— Pistával van találkozóm.

— És azért rohan így?

— Tudja, ő annakidején benne volt mindenféle jobboldali egyesületben, most meg feketézik... mit lehet tudni... hátha őt is lezárják...

Csaló!

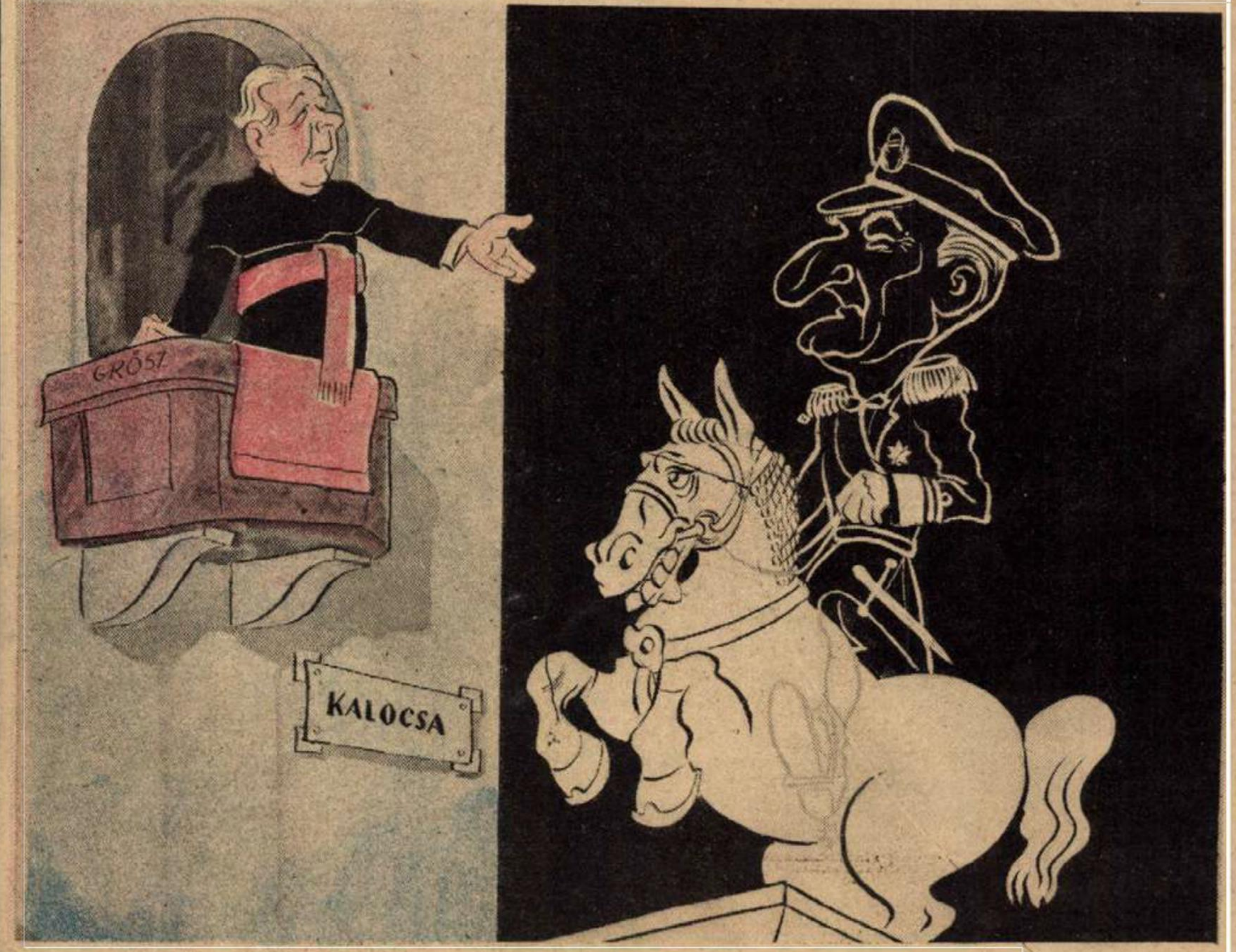
— Felháborító! Maga hatvan milliót kér egy felemás pár cipőért?

— Miért felemás ez?

— Mert az egyik jobblábra való, a másik ballábra.

Lóból is megárt a sok

(Grósz József kalocsai érsek — aki annakidején azt mondta, hogy a nyil és a kereszt jól megfér egymással, most több mint húsz megnyilatkozásában a fehér ló és lovasának dicsőségét zengte.)

G. J.: **Aki fehér lovon ült, igaznak találtaték.**
L. M.: **Na és az a vád, hogy a Somogyi-Bacsó gyilkosság Horthy személyes akciója volt?**
G. J.: **Az is igaznak találtaték.**

Jó házból való urilány

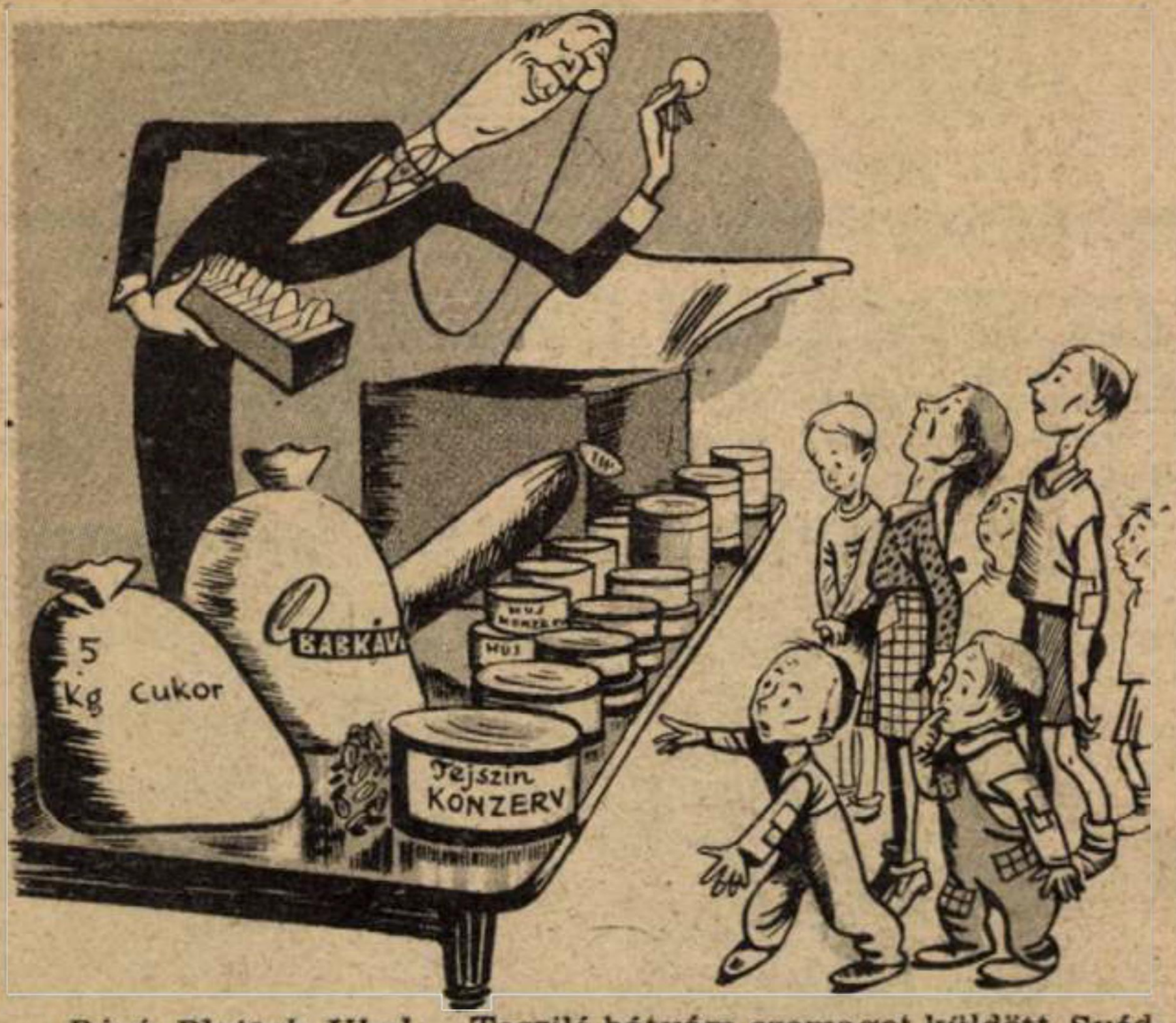
(Rátz Erzsébet ujságírójelöltet hétévi börtönre, Rátz Jenő miniszterelnökhelyettest golyóhalálra ítélte a Népbíróság. Családi idill az Egyedül Vagyunk fénykorából.)

A papa: Ez rendben van. De írd alá kislányom, hogy a jelöltek és helyettesek kivételével.

Világ arisztokratái egyesüljetek!

(Az arisztokrácia és pénzvilág kiválóságai nagyszámú szeretetcsomagot kaptak külföldi hozzátartozóiktól.)

Báró Platsch Ubul: Tasziló bátyám csomagot küldött Svédországból. Kaptam három kiló babkávét, húsz tejszínkonzervet, öt kiló csokoládét, hat kiló cukrot és egy garnitura monoklit. Hogy lássátok, hogy bennem van szociális érzék, a monoklit szétosztom közöttetek.

Mit szólsz hozzá, Kérlekalásan

hogy mennyire fáj némelyik nyilasnak a Palesztinába való kivándorlás problémája?

— Ezt nem értem kérlek. Nincs elég más fájdalmuk a nyilasoknak, pont ez fáj nekik?

— Tudod, kérlekalásan, ez a probléma most speciel nekik is a húsukba vág.

— Hogy-hogy, kérlek?

— Úgy, hogy ezúttal négy nyilas testvérünk akart kivándorolni és saját bőrükön tapasztalhatták, hogy ennek technikai lebonyolítása milyen fájdalmas. Érted már, kérlek?

— Őszintén szólva, a dolog technikai részével még mindig nem vagyok tisztában.

— Hát idefigyelj, kérlek. Ez a négy nyilas fiatalember látva, hogy a hazai gyepükön már nincs élettere, elhatározta, hogy kivándorol. Miután a Nyugatra menekülésből már kiábrándultak, úgy döntöttek, hogy Palesztinába mennek.

— Na de ez egy nyilasnak nem olyan egyszerű, hát még négynek.

— Persze, hogy nem egyszerű, kérlekalásan. A négy nyilas testvér azonban a nyilas időkben szerzett dollárjait is „bevetette" és sebészi beavatkozással hárította el az akadályokat.

— Hogy-hogy, kérlekalásan?

— Diadalmasan bevonultak a Zsidókórházba és egyszerűen zsidóvá operáltatták magukat.

— Micsoda törölmetszett hősök, kérlekalásan. És milyen finom gondolat volt részükről, hogy pont a Zsidókórházba mentek ezzel.

Mit találsz ebben olyan finomnak?

— Bizonyára így akarták revanzsálni magukat.

— Hogy értsem ezt, kérlek?

— Annakidején ők n y í r t á k a zsidókat és most gáláns gesztussal revansot adtak a Zsidókórház sebészetének.

— Vannak még makulátlan jellemek, kérlekalásan.

— Erről jut eszembe, olvastad, hogy megint letartóztattak egy magasállású ügyészségi úriembert?

— Már megint kicsodát?

— Széchy István főállamügyészhelyettest.

— Ez az úriember mit csinált?

— Fasiszta volt.

— Ezért még nem vágják le a fülét.

— Feltéve, ha nem terjesztik fel az ügyét.

— Ahogy a NOT-ot ismerem, ott nem fogják őt megrövidíteni.

— De mi lesz akkor, ha ez az ügy is átkerül a Zsidókórház sebészetére?

— Még akkor is meg lehet fellebbezni az ügyet.

— Hová?

— Az Elhagyott Javak kormánybiztosságához... Na, szervusz, kérlekalásan...

PANAMA

Nem újság már senkinek

Félig

lehúnyt szempilláink alól már hónapok óta élesen figyeljük, vajjon mikor tűnik fel már valakinek, hogy ebben az országban, milyen antidemokratikus panamarendszer virágzik...!

Mert kérdezzük mi: kinek van itt módjában egyáltalában megvesztegetni valakit?

Csakis a gazdagoknak, jóalakú nőknek és protekciósoknak!

Hát a többi, az nem ember?

Azért, mert valamelyik nyilasnak nem ismerőse a népügyész, azért már bűnhődnie kelljen? Vagy mert valakinek nincs jó alakja, azért már ne kelljen a népügyésznek?! Persze a billiomos árdrágító meg tudja fizetni a borsos megvesztegetési díjakat, de mit csináljon az a szegény, ágrólszakadt zsebtolvaj?! Ő talán lopja a pénzt?

Itt csak egy gyors és enyhe kormányintézkedés segíthet! Tegyük a legszélesebb néprétegek számára is elérhetővé a nélkülözhetetlen panamát!

Mert e n é l k ü l nincs haladás és felemelkedés . . . !

És autóforgalmi engedély . . . !

Vannak még férfiak

Az erkölcsi helytállásnak ritka bizonyítékát nyujtotta nemrégiben B. Miksa, egy tehetséges, szabadlábonlevő, fiatal népügyész.

Tőzs Dezső letartóztatott valutázó óriási összegekkel vesztegette meg, azzal a nyilvánvaló hátsó gondolattal, hogy a népügyész majd viszonzásképen megszünteti ellene az eljárást.

Tőzs azonban ezuttal emberére talált!

A népügyész szigorúan lefolytatta az eljárást és a valutázót már fel is mentették.

Grimm mese

Andris bátya felkeresi a helybeli közellátási kormánybiztost.

— Egy disznót szeretnék levágni! — mondja, — ha megkapnám az engedélyt, akkor adnák a tekintetes úrnak két olyan pár sonkát...

— Ez megvesztegetés akar lenni?

— Az hát...

A kormánybiztos erre Andris bátyát átadta a rendőrségnek...

Jótét helyébe jót várj!

Megkapó jócselekedetnek voltunk tanui a minap a lakáshivatalban.

Kreocsil Ervin előadó íróasztalán ismeretlen jótevő 25 gramm törtarany értékének megfelelő külföldi fizetőeszközt hagyott lezárt borítékban.

Az előadó elérzékenyülten vette tudomásul a figyelmességet és a kétszobahallos lakást haladéktalanul kiutalta.

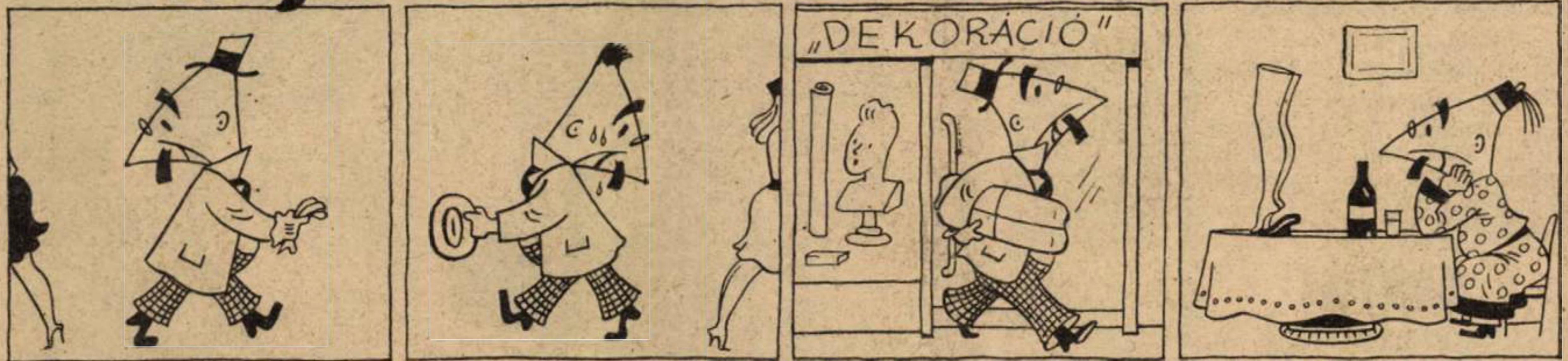
Az adminisztráció egyszerüsitése

A Panama-klub legutóbbi ülésén in. Korrekt Alfonz útlevélosztályi kirendelt élesen k kelt a kijárók és közvetítők ellen.

„A társadalom e felesleges szemetjei — mondotta — valósággal közénk és a panamázni vágyó tömegek közé állnak. Fel kell világosítanunk a tömegeket, hogy a megvesztegető nyugodtan fordulhat közvetlenül a megvesztegetetthez!"

Lapunk ára borítékban az újságárus zsebébe csúsztatandó.

A jó Emil és a tavasz

Emilre se hatástalan
A szinpompás, üde tavasz
És az utcán folyton szemez
Emilünk, az öreg kamasz.

Megnéz minden karcsu lábat
Mert tiszteli a nők nemét,
Szemfelszedő szedhetné fel
Lábukon lefutó szemét.

Ez így nem megy – mondja végül,
Mert az ügybe belefárad
És egy női divatboltból
Vásárol két női lábat.

Munka után estefelé
Maga elé teszi őket
És bor mellett elmerengve
Hozzá képzel remek nőket.

TÁBORI POSTAI LEVELEZŐLAP*

M. kir. állami nyomda. Budapest, 1943.

„Egészséges vagyok és jól érzem magam"
Biztosan igaz, hisz nyomtatva van.
Az állam adta ki ezt a kis lapot
S az állam csak tudja, hogy én hogy vagyok.
Sorsom a kincstár bölcsen rendezi
S öt nyelven felelem, ha bárki kérdezi:
Még enni is szoktam (persze, csak ha van)
Ich bin gesund — tehát én jól érzem magam.

Rongyok borítják vánnyadt testemet,
Oly rongyok, miket tán Walt Disney tervezett.
Bakancsom szomjasan szívja fel a hólét,
Na de ettől függ hát az igazi jólét?
Akadnak vajjon még, akik meg nem értik
Hogy nem a ruha teszi az igazi férfit?
Ha erre gondolok, nem lehet szavam
Io sono sano — és jól érzem magam.

Igaz, a fekhelyem jó esetben szalma
S tetvek, balhák, férgek tarka birodalma.
S olyan lehangoló mély piszokban élek,
Hogy olykor már hálni sem jár belém a lélek.
Hogy néha már nem tudom, mi is az, hogy ember,
Mi a csók, mi a tett, mikor van december
S mikor van május (egyáltalán ha van)
Zdrav sami dobro i, én jól érzem magam.

Gyülnek a karikák itt a szemem alatt
Hajam rég sem volt sok, most még kevesebb maradt.
Négy fogam kihullott, agyvelőm kiszikkadt
Gerincem meggörbült, sok vágyam elsikkadt.
Elégtételül csak az lehet meg nékem,
Hogy bármelyik közlegény úgy rúghat fenéken,
Ahogy tud. És van, aki ettől odavan?
Hiszen „sunt sanatos"! hát jól érzem magam.

Megrúgva, leköpve, gyötörve, megtörve
S talán mindörökre kissé megjelölve
Igy élem világom koszban és piszokban.
Úgy, mint egy bús barom, semmivel sem jobban.
S igazán csak olykor ködlik fel az emlék,
Hogy emberszabású ember voltam nemrég...
De le van nyomtatva, hogyan lehet szavam?
Csarodnyi populec! És jól érzem magam...

Tabi László

** Ezt a verset lapunk helyettes szerkesztője 1943 telén Brodnicán, a Pripjet-mocsarak mellett irta azokról a többnyelvű nyomtatott postai lapokról, amelyeket az Oroszországban kínlódó munkaszolgálatosok küldtek haza családjaiknak. A lapokra címzésen és a feladó nevén kívül mást írni nem volt szabad. A verset abból az alkalomból közöljük, hogy a Népbíróság a közeli napokban egy sereg keretlegény ügyét fogja tárgyalni.*

Ne sírj, ne sírj Kossuth Lajos!

Háznagy: Kit keres Kossuth apánk?
Kossuth Lajos: Az új szabadságharcosokat keresem.
Háznagy: Akkor rossz helyen jár. Ez itt a Független Kisgazdapárt kizárt képviselőiből alakult Kossuth-párt.

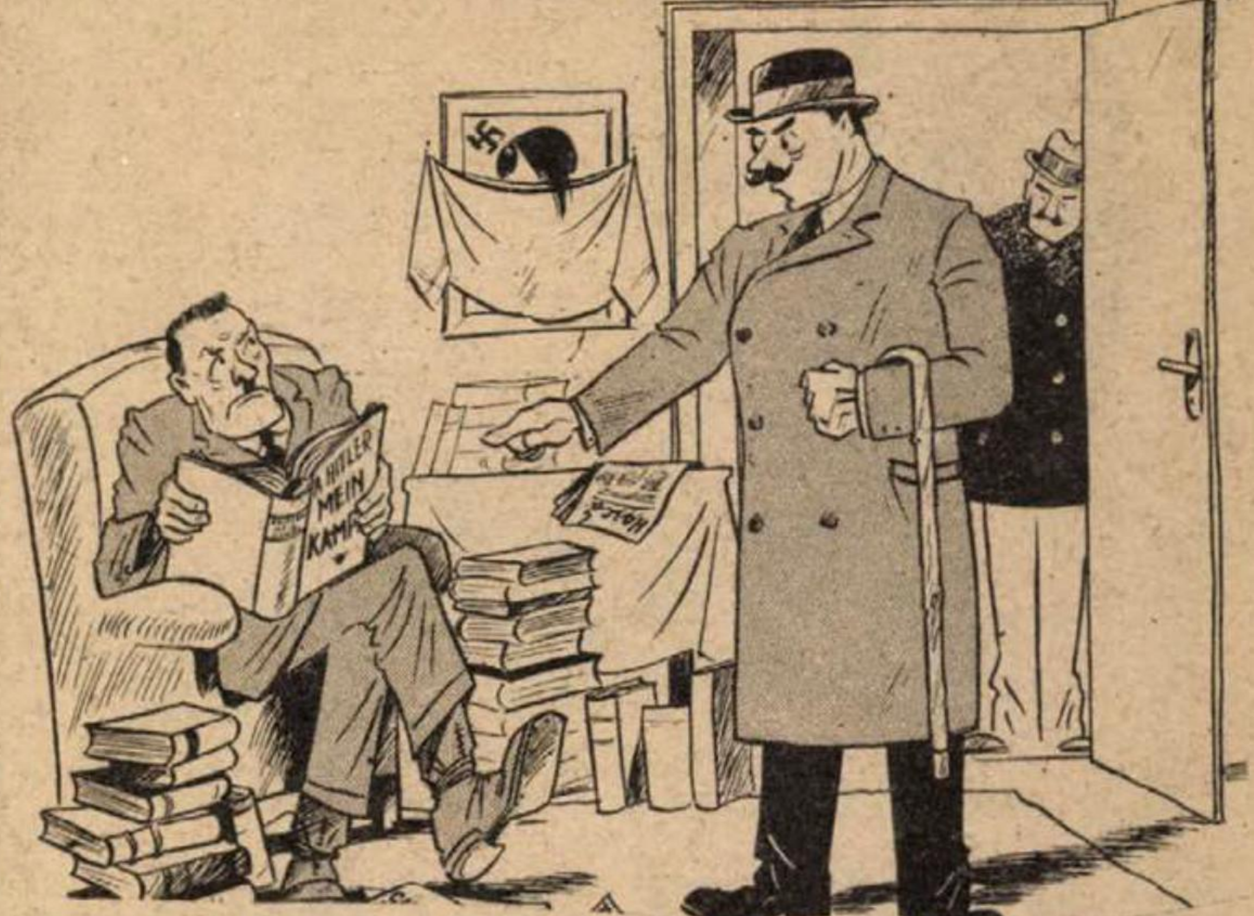
Csak lassan, lassan, türelem!

Szakszervezet: Adjon neki még egy kanállal...
Gy. O. Sz.: Mit? Hogy adjak neki? Majd adok én neki!

Be a fasiszta könyvekkel

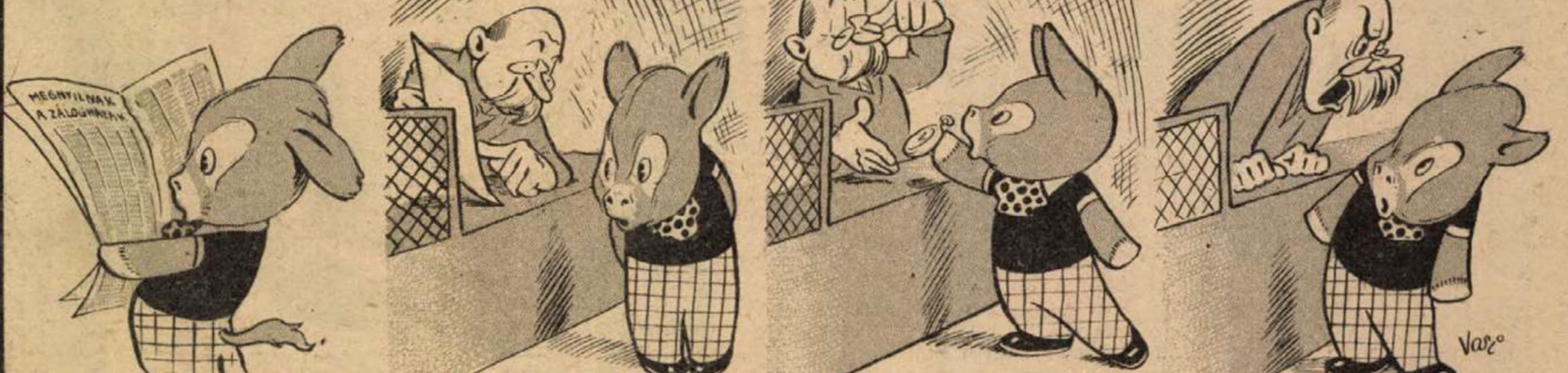
(Detektívek járják sorra a lakásokat, azzal a figyelmeztetéssel, hogy április 20-ig a fasiszta könyveket be kell szolgáltatni.)

— Figyelmeztetem önöket, hogy gyorsan olvassák ki a faiszta könyveket, mert már csak három hetük van.

Egy kis szamár kalandjai a nagy Budapesten. XXXVI.

KUKSI A ZACIBAN

Pénz kellene, mondta Kuksi
És átgondolt tippet százat,
Ekkor látta az ujságban:
Megnyílnak a zálogházak.

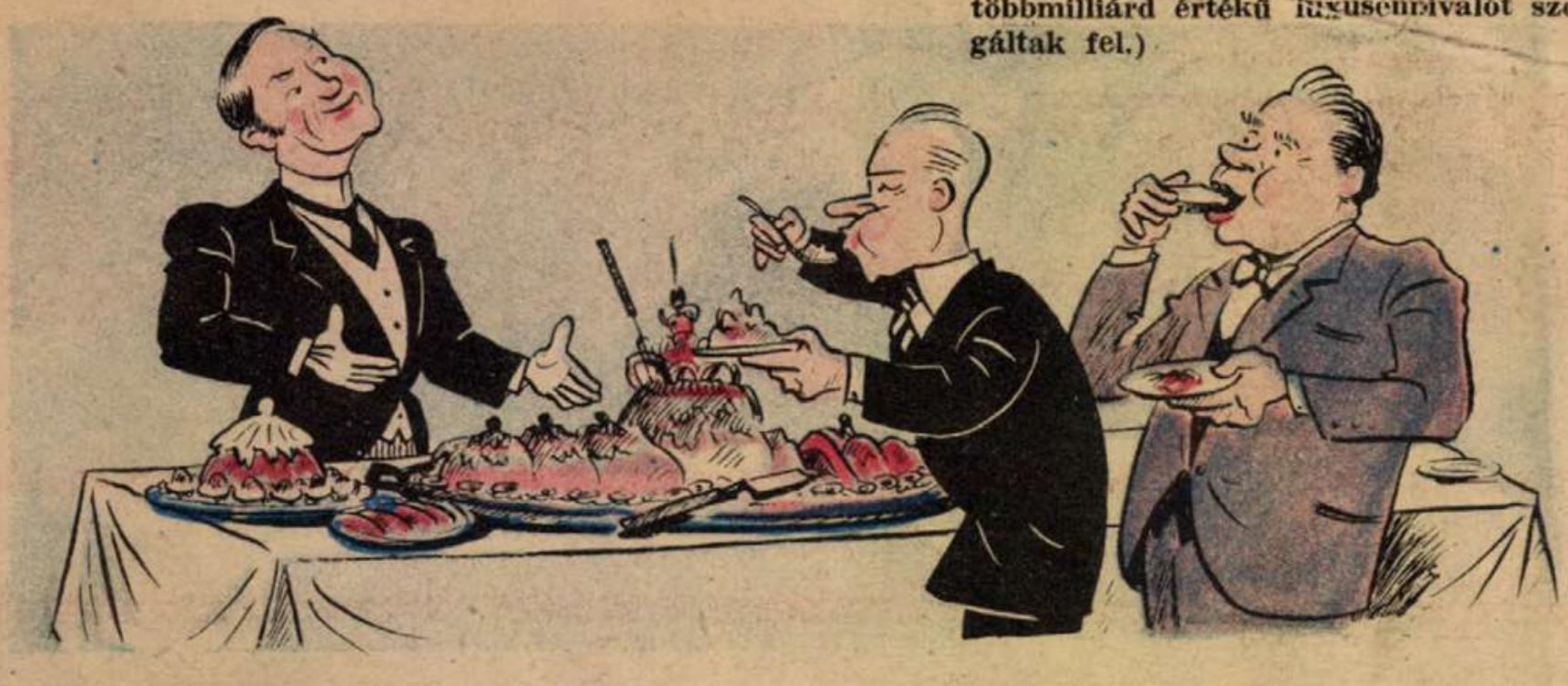
Elsétált egy zálogházba,
Egy becsüs, ki éppen ráért
Igy szólt: milcsi adópengőt
Kaphat ön egy zsebóráért.

„Itt egy príma ezüstóra"
Mondta Kuksi, azzal fogta
S öreg nikkel zsebóráját
A becsüsnek átnyújtotta.

Felfortyant a becsüs erre
És Kuksira mordult szája:
Csapja be a nagypapáját!
„Jó, - szólt Kuksi - mit ad rája?

Kukoricanapon

(Az Elhagyott Javak Kormánybiztossága sajtófogadást rendezett, amelyen többmilliárd értékű luxusennivalót szolgáltak fel.)

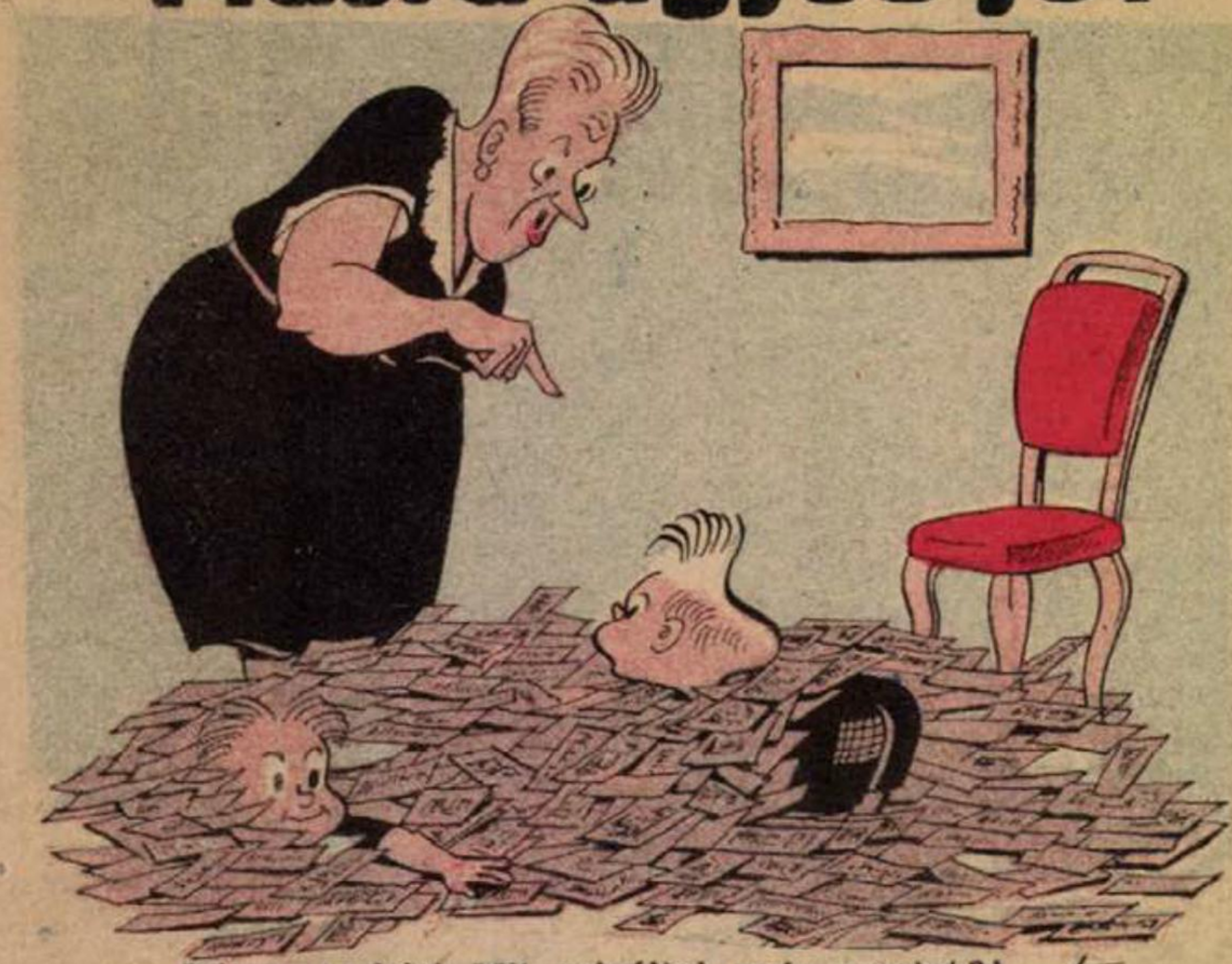
— Mondja séf úr, miből készült ez az ételköltemény?
— Hogy miből? Elhagyott javakból.

Irányított termelés

— Nő mán? Siessenek, mert este 7-kor megy a vonatom vissza Budapestre!

Másra úgyse jó!

— Péter, Andris! Mit csináltok már megint?!
— Bujócskát játszunk az apu fizetésében.

Ki mint vet, úgy arat...

... GONDOLJÁK A LEGIFIJABBAK ÉS ŐK A TEJESÜVEGET ÜLTETIK EL ...

Ludas Matyi

Megjelenik minden vasárnap.

Szerkesztő:
GÁL GYÖRGY

Felelős szerkesztő:
SZEGEDI EMIL

Felelős kiadó:
PETŐ JÓZSEF

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, József-körút 5.
Telefon: 388—106 és 188—182

Nyomatott a „Szikra" Lapvállalat offset-körforgógépein.
Felelős nyomdavezető: Nedeczky László.

1001 Éjszaka 1946-ban

Élt egykor Bagdad városában egy Zsazsa nevű szépséges nő. Zsazsa a derék Ali Majdhnem Mindenkhi háremhölgye volt, reggeltől-estig dulcsászát evett és ha megharagudott a környezetére, akkor énekelt nekik, de nem nagyon sokat, mert alapjában jószívű volt.

A szépséges hölgynek remekül ment a dolga, egészen addig, míg egyszer ki nem festették a háremet; ekkor beleszeretett a daliás mázolóba, aki esténkint a Horst Wessel-dalt gitározta az ablaka alatt és megígérte neki, hogy az egész világot befesti barnára és zöldre, ha szeretni fogja őt.

Egy holdas éjszakán Zsazsa két dalt énekelt az őrző eunuchnak, amitől az elájult és ő kiszökött a háremből. Csicsergő szívvel rohant Adolf effendihez, a kackiásbajúszú iparoshoz, aki megejtette forró, fiatal szívét.

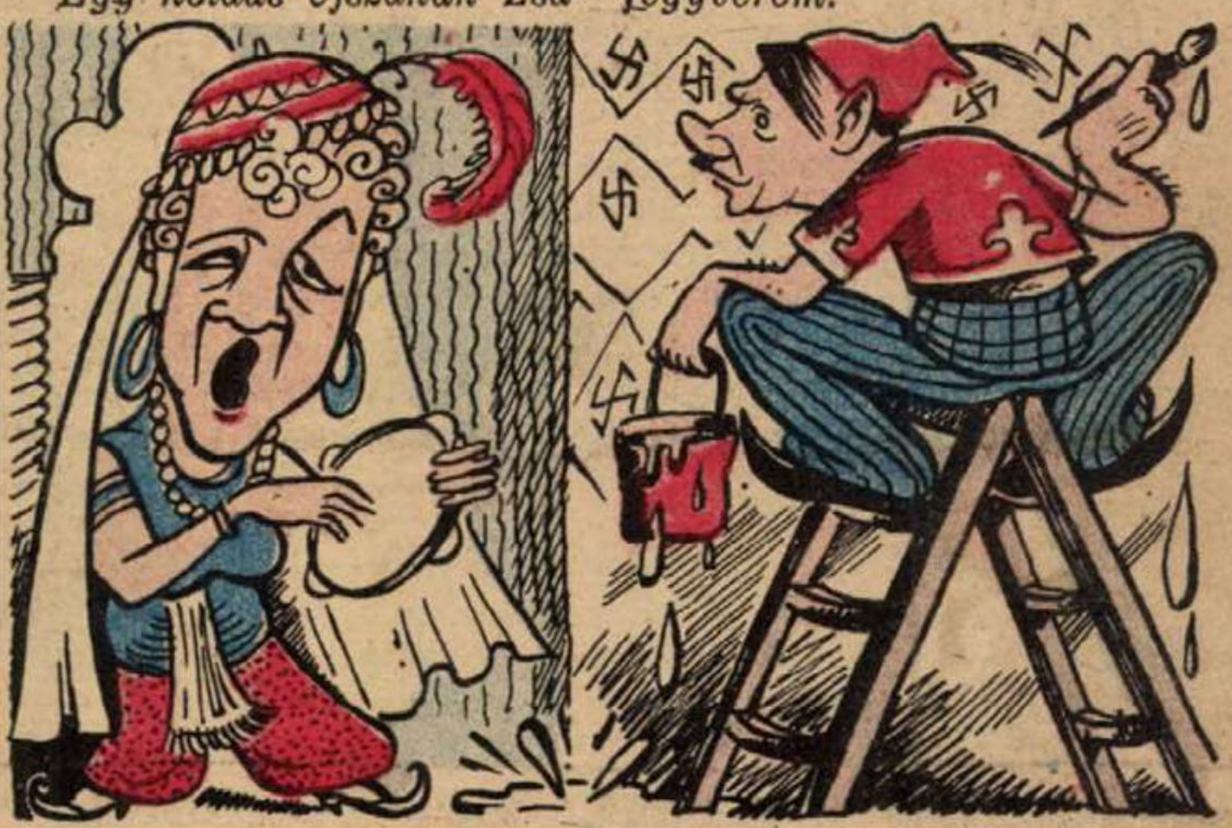
Adolf effendi szórakozottan nézett fel, amikor Zsazsa belépett.

— Egy pillanat, szivem — mondta. — Mindjárt kész leszek. Légy türelemmel. Csak megnyerem ezt a kis világháborúcskát.

Zsazsa csak ekkor vette észre, hogy imádottját ötvenen verik.

Adolf effendi sátánian nevetett:

— Van még egy titkos fegyverem.

— Mi az?

— Azt én se tudom — mondta Adolf effendi. — Azért titkos.

A hűséges Zsazsának ekkor eszébe jutott, hogy már későre jár az idő, haza kéne menni. Egy pár napig mulatozott még Adolf effendi inasaival, éppencsak a forma kedvéért, mert jóformájú fiúk voltak, aztán elindult haza.

A fogház pasája éppen kint sétált a palotája előtt. Meglátni és megszeretni Zsazsát, egy pillanat műve volt.

— Lépj be a háremembe, Kelet legszebb csillaga — mondta epedve.

Zsazsa büszkén végigmérte:

— Hah, ebhitű! — mondta megvetően. — Hogy merészel nekem ilyet mondani? Nem látja, hogy ártatlan vagyok? ...

Ludas Matyi megmagyarázza...

Arra kíváncsiak polgártársak, miért nem jön még haza Oláh György, az „Egyedül Vagyunk" főszerkesztője, amikor pedig, akár az „Uj Magyarság" Nyugatra menekült s most, élükön Milotay Istvánnal, hazairányított díszes gárdája, bizonyára ő is „ártatlannak" tartja magát.
Majd én megmagyarázom:

Él Kiskunröcsögén egy 105 éves, istenfélő aggastyán, aki eddig még egy misét sem mulasztott el. Annál nagyobb feltűnést keltett, hogy a legutóbbi vasárnap nem ment el a templomba.

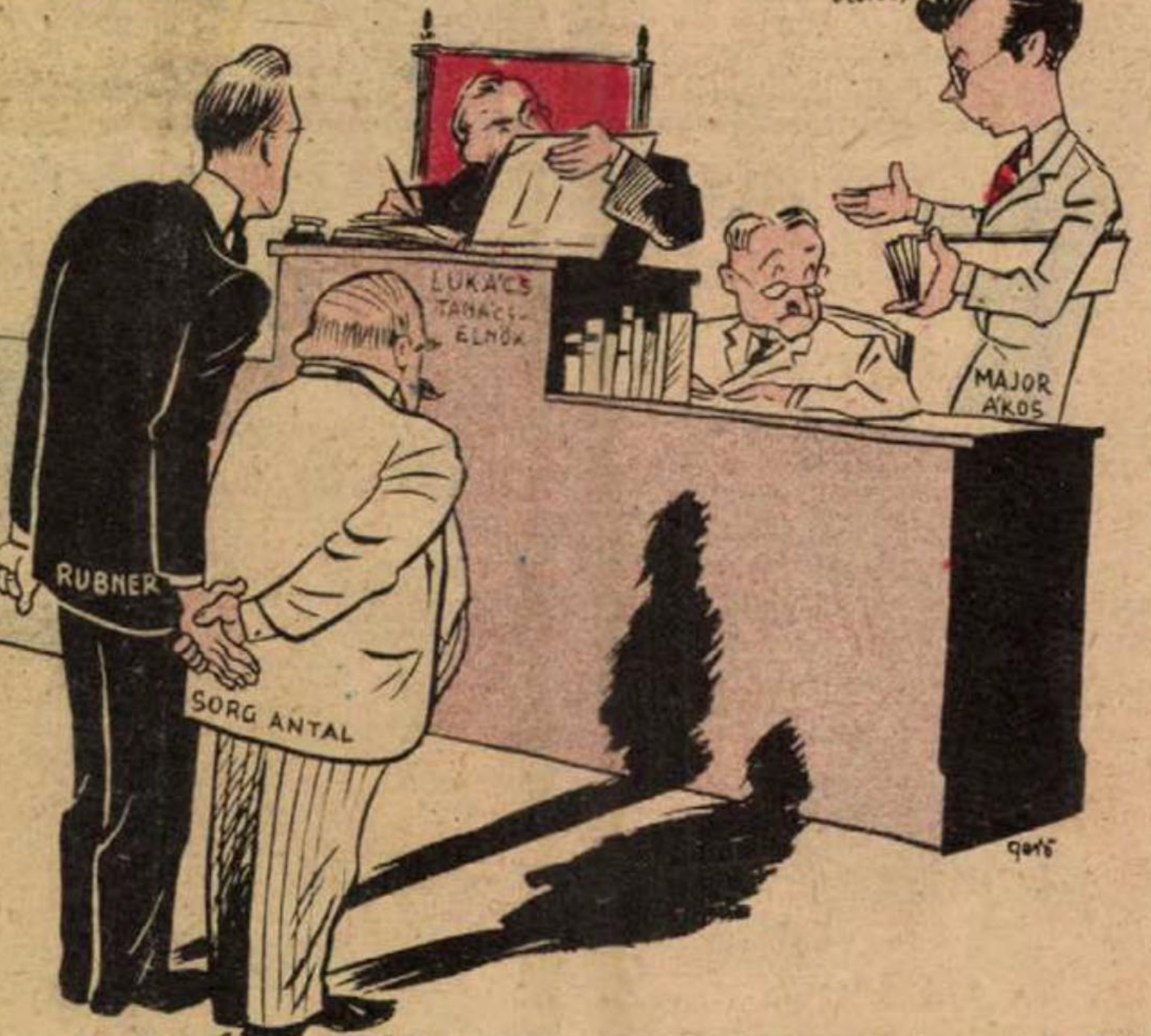
Istentisztelet után maga a plébános úr látogatott el hozzá, hogy megérdeklődje, mi baja van.

— Nekem semmi — nyugtatta meg az öregúr mosolyogva —, de úgy látom, az Úristen mindmostanáig elfeledkezett rólam, hát nem akarok többet a szeme elé kerülni.

Haszle Zorg!

(A Népbíróság Lukács-tanácsa bár huszonkétmilliárd pénzbüntetéssel sujtotta Sorg Antalt és társait, a kiszabott hét hónapi fogház ellenére mindannyiukat szabadlábra helyezte.)

(Lapzártakor Sorg mestert egyéb nyilas üzelmek miatt újra letartóztatták.)

Major Ákos: Miért engedted szabadon ezeket az árurejtegető Sorgékat?
Lukács tanácselnök: Na hallod, a börtönben nem kereshetik meg a huszonkétmilliárdot, amire elítéltem őket!

E HÉTEN sarokba állítjuk

Ries István

igazságügyminisztert, mert a mi demokráciánkban Mező Lászlóból csak **népbírósági tanácselnök** lehetett, holott a **Világosság** hiteles bizonyítékai szerint már a nyilasoknak is legnagyobb elismerését érdemelte ki.

